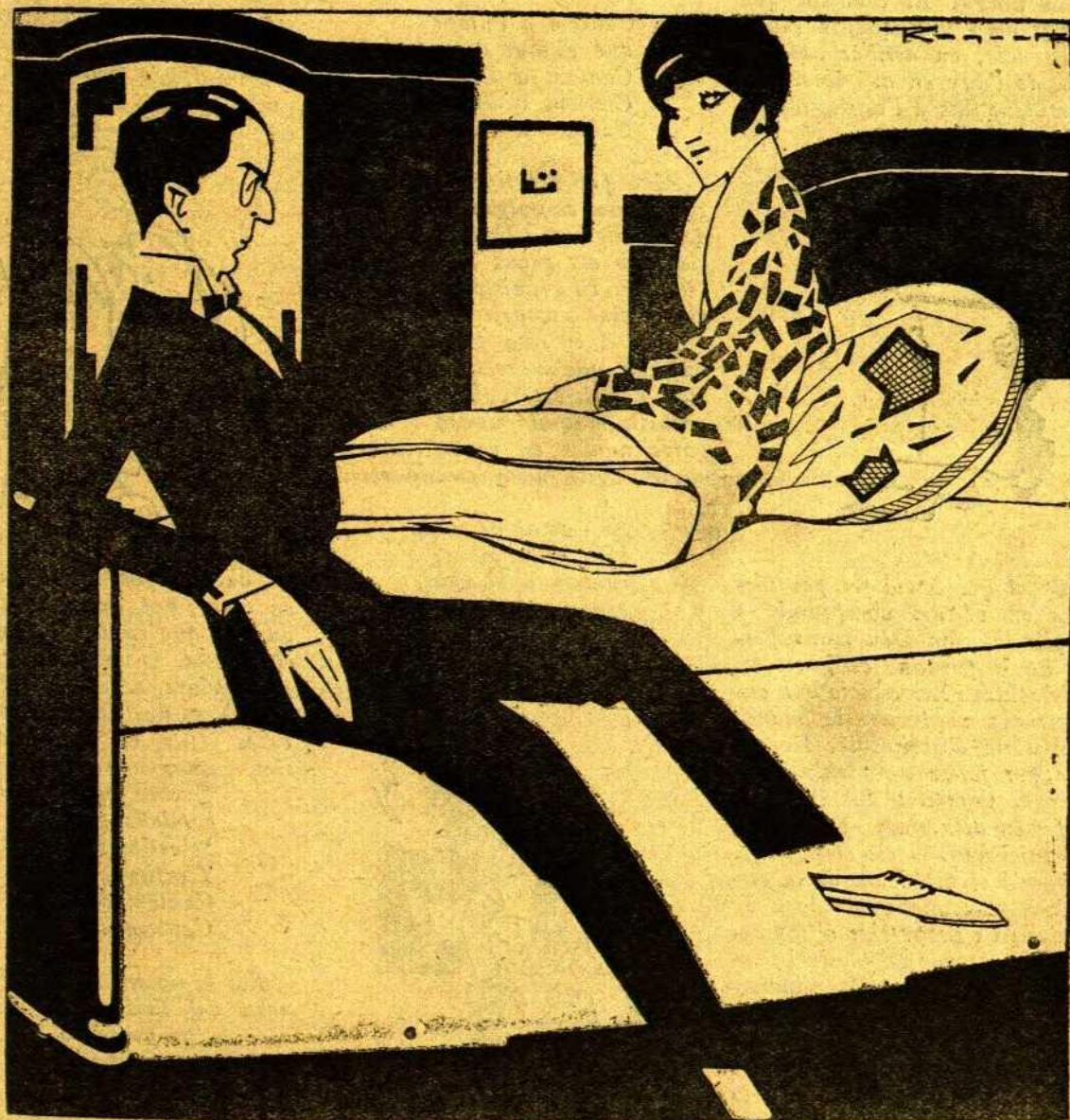

PAPITU

—Apa, anem, dona. Amb qui millor pot anar un home que amb la seva muller?

—Això, sí. Els homes, sempre volen sortir amb la seva!

Redacció i Administració:

Consell de Cent, 201

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. Ptas. 3'—
Estranger 4'50

Pagament a la bestreta

Dels treballs publicats en són responsables
sos autors. — No es retornen els originals.
Apartat de Correus núm. 925.

Disbauxes confidencials

DIVAGACIO CALMOSA

L'escriure sense tema és propi de l'estiu i per tant ja no capfica a ningú. El cronista que compta amb uns quants estius d'existència, en arribar aquesta època de l'any en què la sequia repercuteix fins a l'estilogràfica,

ja sap el que li cal fer per sortir-se en bé del compromís i complir tal com Déu mana perquè no li perillin les garrofes. La frivolitat i l'elegància ben ensinistrades supleixen la manca de matèria descriptible. No cal tema per fer-se agradable i satisfer la voracitat del llegidor. Es poden deixar els «Forondes» en pau, tranquils els empedrats, de banda el problema de la circulació, arreconada la plaça de Catalunya i despreciar olímpicament les escenes de platja i bastir sobre una base etèrea invisible i impalpable una crònica saborosa i distreta. Cal, però, que el cronista es serveixi del rimel, el carmi, la crema i els porvors i sapiga escampar-los amb mida i traça per sobre les quartelles.

Però degut que nosaltres som aspres i positius partidaris de

l'amor a pes i poc àgils en no tenir tema, perdem la brúixola i anem a les palpentes sense saber on topem.

Cantem a l'amor
que l'amor és vida.
Cantem a l'amor!
Cantem a l'amor!
Cantem a l'amor!

Això pot repetir-se tantes vegades com es vulgui. El nombre de repeticions està en consonància amb els graus de barra del cronista. El cronista, que ho repeteix fins a cobrir l'espai de la crònica i a sota firma, és un impúdic que mereix un avis seriós del director. En canvi, el cronista que no abusa i hi recorre només en casos extrems, mereix una altra consideració.

Si l'amor és vida
i la vida amor,
cantem a la vida,
cantem a l'amor.

Aquesta lleugera variant, que no és més que una lògica deduc-

ció, és admissible sempre que com en el present article hi ve a to.

L'amor sense vida
vida és, sense amor.
Cantem a la vida!
Cantem a l'amor!

Aquesta conseqüència ens obliga a reflexionar breus moments. L'amor sense vida no pot exis-

tir, això és positiu. La vida sense amor pot existir. Però com que els que canten a l'amor són els poetes, és natural que no puguin viure sense amor. Si els cantaires de l'amor fossin els betes i fils, les corrandes sofrrien canvis ben insospitats.

Quatre pams de beta,
capdells de cotó.
M'estimes, Pepeta?
T'estimo, Badó.
Cantem a la beta!
Cantem a l'amor!

Per la nostra tranquil·litat i puresa del lirisme, els botiguers mai es propassen i per distreure's en tenen prou amb la mitja cana.

La qüestió és que un servidor ja ha arribat a la meta.

GUNDEMARO RECOLONS

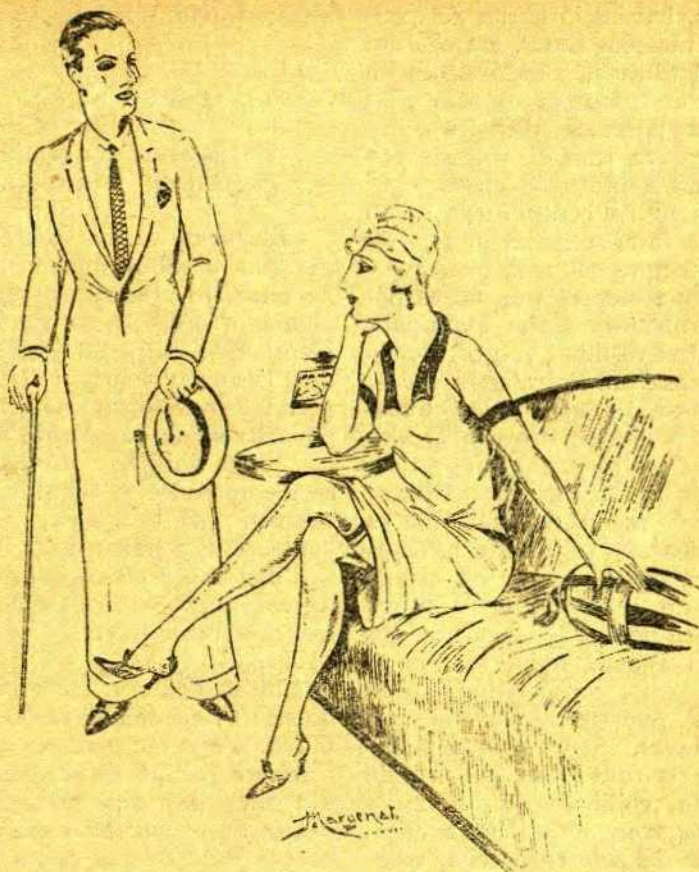
EL MARIT DE LA SENYORA RAMPPELL ::

(Protagonista: El senyor Rampell, conservador, amb dos queixals corcats i compte corrent al Banc.)

—Senyors! Sóc el marit de la senyora Rampell. Sí, just, aquell que va tocar el dos del domicili conjugal. No ho haurien dit mai, oi? Em troben normal, veritat? Doncs ja els en faré cinc sobre com he esdevingut el senyor de la senyora Rampell. Es un enigma que jo tampoc no me l'explico. Tothom se n'estranya, creguin-me, tothom.

Jo era solter; jo no volia casar-me; sentia una absoluta repugnància davant d'aquelles fotografies que hi ha a les escarates del carrer de *Fernandu*, on un pare i una mare somriuen, una noia seu al piano, una altra considera una planta tropical, i cinc infants ambigus creuen les cametes sanitoses, traspasant-se una pilota. La sola idea de passejar «amb la dona» em donava calfreds. Haver de menjar tortell per Sant Antoni dels ases! En un melodrama haver de dir al seient del costat: «Tapa't les orelles, que ve una detonació!» Aquestes visions de conjugalitat em posaven pell de gallina.

Doncs bé: arribà un estiu. En començar aquell estiu (que jo intentava passar tot sencer a Barcelona, perquè em veia entrebancat en quefers d'importància) jo guaitava alegrement els vestits clars de les dones. «Es debades—pensava jo—que cada estiu facin la roba llur més transparent.» Amb una joia difícil de descriure em reputava garantit contra la seducció de les noies que, amb els ulls en blanc, copaven granisats de xulla. Amb aquestes, se m'atansa el senyor Rimbau, pare de la dissortada senyora Rampell, que havia estat si fa o no fa amic del meu pare. El senyor Rimbau, tot entusiasmat de topar amb el fill d'un seu amic tan benvolgut, em contà els plaers meravellosos que

—En què penses, Marieta?

—Que el barret que s'ha encarregat en Josep li serà petit.

s'experimentaven a la seva torre de l'Aubeca.

—Home de Déu, vingui un dissabte amb el darrer tren. Passarà un bonic diumenge, fins es podrà arribar a l'ermida de Sant Baldiri.

Quan una desgràcia ha de passar, sembla que totes les coses s'aplanin per a facilitar-la. Precisament jo tenia aleshores una mica d'insomni a conseqüència de l'excés de treball, i se'm va ocórrer que fóra bo passar un dia a fora i pujar a Sant Baldiri. El cas és que el vinent dissabte jo prenia el darrer tren cap a l'Aubeca.

L'Aubeca és un poble indecent. És a una hora i mitja de l'estació i s'hi va per una carretera infernal. Enlloc hi ha més pols, més criatures putineres, més mosques i mosquits, més eixorquia, més gramòfons, més

estiuajants que sopen en samarreta, més riera per anar a l'església. Sant Baldiri és una desferma insignificant al cim d'una muntanya; tota l'excursió, anar i tornar, consumeix una hora escassa. I, sobretot, fa una calor estavelladora, una calor que a un el deixa esmaperdut i badoc tot el sant dia.

La tàctica del senyor Rimbau era primitiva, però fatal. Tot d'una que arribàrem al poble, m'abocà la noia, i ja no me'n vaig poder desempallegar durant els quinze dies que vaig passar a l'Aubeca en qualitat de presoner de guerra. Saben?, a casa meua jo era únic, i amb les dones mai m'hi havia relacionat gran cosa. De manera que aquella dona que a tothora estava al meu costat m'amoïnava extraordinàriament. Em dirigia mirades que em feien ruboritzar. De ve-

gades, havent jo parlat de qual-sevol incident anodí, era ella qui es ruboritzava, com si donés un sentit de profunda intenció a les meves paraules rutinàries. Se m'acostava com si volgués fer-me una confidència, altres vegades es posava contraclaror; quan es feia fosc, sanglotava. I jo estava sempre sol amb ella, avorrit d'una manera que no es pot dir, trobant-la lletja, i antipàtica, i mal vestida i vulgar. Per la qual cosa fumaba a totes hores, i xiulava, i m'ajeia a les otomanes a fi que em tiressin escales avall. Però tot era inútil; no solament tota la família redoblava les seves atencions, sinó que es feien les més impures conxorxes amb el tartaner, amb els criats, atrassant rellotges, amagant-me el capell perquè jo no pogués fugir; i aquella noia, sempre al meu costat, sense desenganxar-se mai, fent-me comanacions romàntiques, com, per exemple, girar els fulls d'un nocturn de Chopin, collir flors d'un hortet que regaven amb l'aigua ensabonada del safareig, recitar fragments de poesies que eren esmentades a la Retòrica que jo donava a l'Institut: allò de:

*Estos, Fabio, ay dolor, que ves
[ahora,*

o allò altre de:

*Yo vi sobre un tomillo
posarse un pajarillo...*

Finalment, el dia catorzè poguí quedar sol un moment. Eren les onze. Jo m'estava assegut al menjador. Feia un sol tan horrible que no es podia respirar ni dins la torre del senyor Rimbau, pèrfidament descrita pel seu propietari com un sojorn de voluptat. Jo em vaig dir: «Ara és hora d'emprendre la fuga. Els pares fan una becaïnet, la noia confecciona un plat dolç. El gos se l'han endut els caçadors. Endavant, coratge, alça't d'aquesta cadira i reconquereixes la somniada independència.» Però vaig guaitar cap enfora. La terra lluita de set. El cel semblava crepitar. Haver d'apretar a córrer per la carretera (ja que m'era impossible comandar cap tartana), haver de fugir amb unes calces del senyor Rimbau (car el dia abans m'havia tacat els pantalons, i en aquell moment eren a rentar-los), haver de mastegar pols, pescar

una insolació, ofegar-he al ple de la soleuada (perquè amb aquell període de vida casolana m'havia engreixat considerablement)... Totes aquestes coses m'espantaven. La meua antiga decisió era naufragada, gràcies a tot un sistema d'embrutiments escalonats a què la família d'ella m'havia anat obligant: regisme sedentari, sobrealimentació, jocs de penyores i imitació de varis animals per passar la vetlla...

Amb quina infinita recança m'adonava del dany irreparable i em recordava del temps sortós una insolació, ofegar-me al ple en què ningú no es cuidava de mi, en què respirava lliurement, en què tenia esma!... Cinc minuts encara vaig romandre aclaparat a la cadira, amb els ulls aclucats, entregant-me a doloroses cavilacions. En obrir els ulls, ja era tard; la noia havia acabat el plat dolç i era al meu davant posant-se una cinta rosa al cap que li dava un aspecte esfereïdor de carnissera a l'envelat.

Aquella tarda esdevingué la catàstrofe. Havent dinat, el senyor Rimbau ens digué, fent l'ullet: «Aneu, aneu a passejar per l'eixida.» Ella, tota indolent, jo badallant, ens en anàrem a l'hortet. Aquell dia, com només havien hagut de rentar els meus pantalons, l'aigua lliscava neta pel regueró. Ella, guaitant-s'hi, observant l'efecte de la cinta rosa que devia semblar-li decisiu, em digué a poc a poc i en veu baixa, acostant-me la cara:

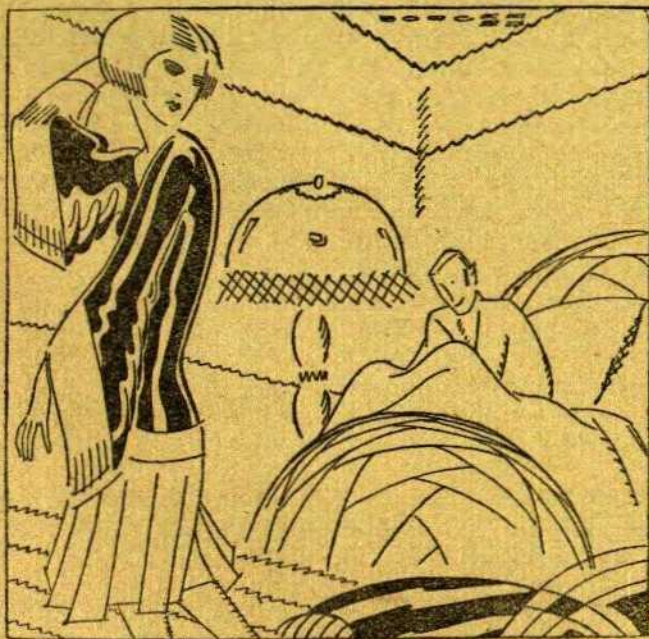
—Què li sembla a vostè? El mirall de l'aigua em diu lletja o bonica?

Jo, completament ensopit, li vaig respondre:

—Bonica, dona, bonica—amb la mateixa entonació d'una portera que s'ha passat jugant a cartes tota una tarda de diumenge.

—Ah, Llorenç! — digué ella amb un crit ofegat, anomenant-me per primera vegada amb el meu nom de fonts. I, esblaimant-se, caigué als meus braços.

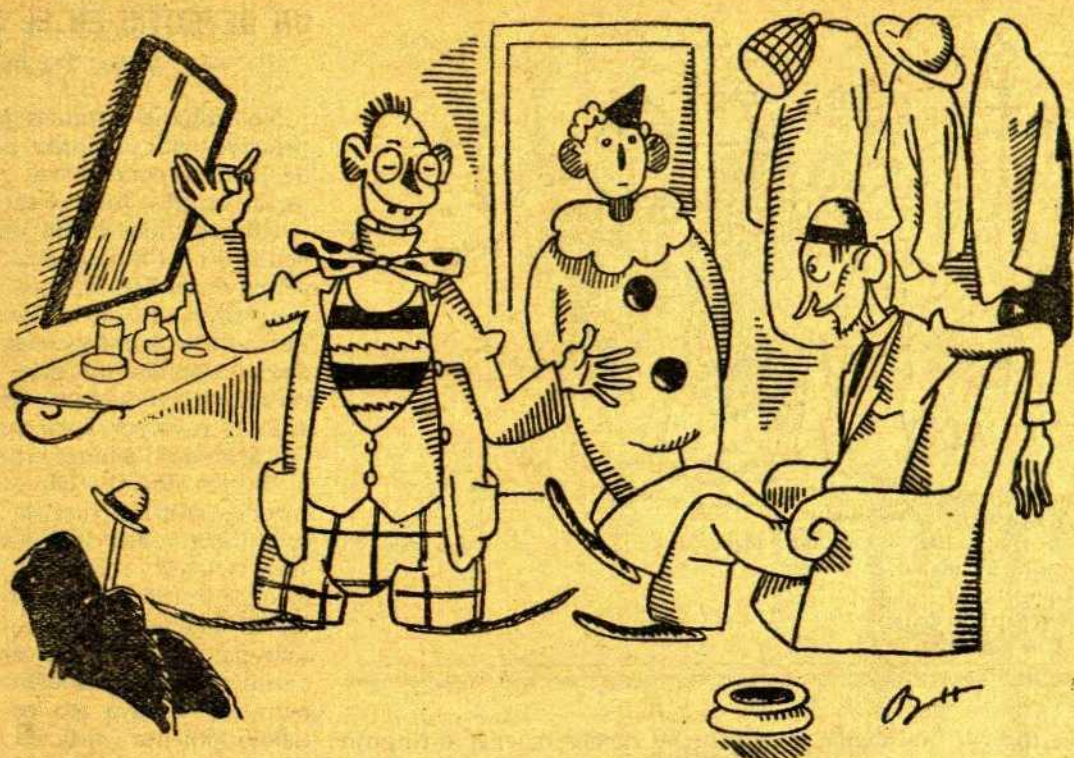
Si el regueró hagués estat un Danubi o un Tàmesi, de segur que l'hauria llençada a l'aigua amb un plaer inefable. Oh, i

—Noi, no puc dormir. Estic tipa de donar voltes.

—I on vas?

—A donar una volta.

—M'ha semblat veure, tot treballant, el que se me'n va endur la dona...
—Estaves damunt la pista, doncs!

que a penes desmaiada la donzella, el senyor Rimbau compa-regué a l'eixida.

—Deixondi's! — vaig cridar furiosament a l'orella de la fella.

—No em besis, no em besis... Encara no...—digué ella com retornant-se, quan ja son pare era frec a frec de nosaltres. I tornà a caure desmaiada, però arrapant-se ben fort.

Al cap de quatre mesos ens vam casar. Aquells quatre mesos havia estat verament malalt amb febre, encara que, obligat per una força hipnòtica, tregué els papers i parés la casa. Quan a l'església ens agenollàrem cadascú en el seu reclinatori, jo vaig perdre completament el sentit de la realitat. De primer vaig veure una ronda infernal de totes les ties que m'havien presentat *candidates*; de tots els amics que, desertant de la solteria, m'havien fet brometes amb la intenció infernal d'arrossegar un nou innocent a l'abim llur, i tot-hom cridava: «Marit! Marit!»,

amb un escàndol eixordador. Després em semblà que jo anava per una planura completament deserta; però, de sobte, em giro i veig que m'anava a l'alcanc una corrua formidable de llevadores, de cosins inconeguts, de modistes que em presentaven comptes fabulosos, de dides, de saltataulells que m'insultaven per regateix professional de la meua muller, d'amics excel·lents amb els quals ella no havia parat fins a fer-me rompre, de pentinadores brandant «afegits» i *crepés*. «Agafeu-lo! Agafeu-lo!», em deia tota aquesta gent. I jo corria fins a perdre l'alè per la vastíssima planura. En acabat vaig trobar-me a l'església, com pertocava, però aquella no era ben bé l'església dels altres dies; hi havia un no sé què de fals i d'extraordinari en la lluentor dels ciris, en les positures de les imatges, en l'aire mefistofèlic del capellà que se m'inclinava dient:

—Vol escanyar a donya Fulana de Tal?

—Sí! — vaig respondre fent estremir les voltes.

I, oh Déu!, estava casat!... Aquell crit del meu deliri s'havia interpretat com la resposta d'aquiescència de la cerimònia nupcial.

Vet aquí el com, el per què i el de quina manera sóc el marit de la senyora Rampell.

Déu nos en guard d'un «ja està fet»!...

TELO

★ ★ ★

UN PORTER MODEL

Ahir al punt de les quatre una senyora jove i bonica i ben vestida es presentà a la porteria de casa preguntant per un pis que hi ha per llogar.

A les preguntes de la senyora, el porter respongué concís però polític:

—Tercer pis. Tres habitacions, cuina i rebost, aigua i gas. No s'admeten gossos i el piano no

—Bah! La Lluïsa és una dona fàcil. M'ha dit que li regalés quelcom per al coll o les mans.

—I què li has comprat?

—Una pastilla de sabó!

UN DETECTIU EN EL CEL

(Per MARK TWAIN)

No trobaria paraules prou expressives per a donar una idea de la desesperació del gran detectiu anglès John Facewt.

Ell, que mai havia trobat dificultats en l'averiguació d'afers, per envitricollats i peluts que fossin; ell, que hauria descobert a l'assassí de Meldessunes, famosa actriu trobada un matí amb el cervell atravesat per una bala, amb el revòlver a la mà i amb la carta de l'amant cruel sobre la tauleta de nit; ell, que en el sorollós afer del furt de les cent mil lliures esterlines al Banc descobrí els veritables lladres, tornant la fama al caixer Mr. File, injustament acusat; ell, en una paraula, per qui els negocis més complicats eren jocs de nens, es trobava ara en una situació violenta i ridícula: no podia atrapar a Alex Morrisson, criminal molt conegut, però més llest que el mateix Facewt, que és molt dir.

Feia tres mesos que estava encarregat de l'afer, i la seva desesperació no tenia igual, car es creia deshonrat i, sobretot, home inútil pel treball.

El criminal Marrisson no les tenia totes, car en més d'una ocasió havia caigut en les grapes del detectiu Facewt; i com que tenia por d'ésser atrapat un dia o altre, va disposar desfer-se del seu perseguidor, i a l'efecte determinà fer un viatge a les muntanyes de Suïssa, determinació que féu arribar a la policia amb detalls tan minuciosos, que la seva captura era inevitable.

Facewt ballava de content, i, proveït dels documents necessaris, marxà cap a Suïssa, donant per descomptat que tornaria a Londres portant a Morrisson lligat de peus i mans.

Morrisson esperava a Facewt en mig d'una ferèstega muntanya, i encara que havia cregut ésser cosa fàcil desfer-se del vell detectiu, fou necessari entaular lluita, de la qual resultà que s'estimbaren tots dos, morint de les resultes.

es permet tocar-lo més enllà de les deu de la nit. Mil dues centes pessetes anuals.

—El podria veure?—interrogà la senyora a qui aquelles dades semblaven haver-la complagut.

Abans de contestar, el porter examinà detingudament a la bella interlocutora de cap a peus i després d'una pausa, li digué:

—Vostè és casada?

—Sí.

—Té fills?

—Un nen de vuit anys.

—Quina és la professió del seu marit?

—Empleat del Banc Xilé.

El porter somrigué desprecia-
tívament.

—Vol fer el favor d'ensenyar-me el pis?

—Es inútil, senyora—respongué el porter enèrgicament.—fa per vostè.

—Com?—exclamà la senyora, astorada.

El porter repetí:

—No li convé—i afegí condescendent:—El seu marit és empleat del Banc Xilé. Deu tenir de trenta a trenta cinc anys, ja que vostè fa cara d'uns vint i cinc. Per tant, no deu guanyar pas més enllà de 4.000 pessetes.

—Bé... però...

—Vostè es va casar molt jove

com ho demostra el que tinguin un fill de vuit anys. Aleshores el seu marit deuria ésser un empleat modest, que no podia aspirar a una dot d'importància. Quant més una dot de dotze mil pessetes, és a dir, sis centes de renda anual. Tampoc poden haver fet economies, car vostè es veu que li agrada el luxe...

—Però...!

—En resum, vostès deuen posseir cinc mil pessetes escases a l'any i això no és suficient per pagar-ne mil dues centes de lloguer. Potser em dirà vostè que el seu marit es passa tot el dia fora de casa, que vostè es queda sola i que disposa del temps com millor li convé... M'havia oblidat d'advertir-li que les finestres donen a un celobert i per tant li seria difícil que la veiessin des del carrer, i que, principalment, en aquesta casa som molt rigurosos en ço que fa referència a la moralitat dels costums.

Quan la senyora, tota sufocada, hagué marxat, el porter es tombà cap a mi i em digué satisfet:

—Eh?... Què li sembla?...

La mort donava a Facewt una nova pista. El detectiu arribà a la porta del cel i trucà amb orgull, creient que tenia més que ningú el dret d'entrar a la mansió dels justos; però Sant Pere, que és un porter molt escrupolós, no volgué pas obrir...

—Jo sóc Facewt, el detectiu que tants furts i robatoris ha evitat a la terra i que tants criminals ha entregat a la justícia dels homes...—implorava el policia.

—Sí, sí—responia Sant Pere, —no cal que t'expliquis més, que bé prou que et conec. Tu ets Facewt, el detectiu implacable que has contribuït que els jutges de la terra privessin de la vida a molts dels teus semblants. Tu ets Facewt, que fa poca estona has enviat a l'altre barri a Morrisson, el lladre empedernit, sense donar-li temps per a que es confessés de les seves culpes...

—Però ha estat en l'legítima defensa...

—Sí, sí, en l'legítima defensa, però aquí no rebem a ningú que porti les mans tacades de sang. Has de purificar-te ves al purgatori.

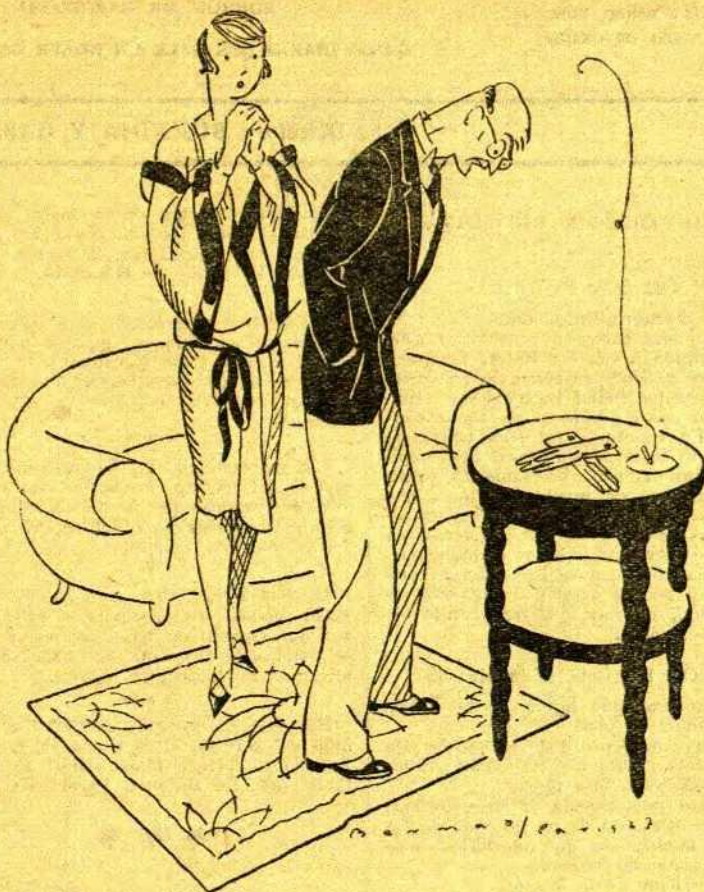
—All right! Mes, faci'm un favor, senyor Sant Pere. Deixi'm entrar un moment per a conèixer a Adam i Eva. Tinc molta curiositat de veure'ls.

—Bah! Aquests de la terra es creuen capaços de tot. Com conèixeràs a Adam i Eva, havent-hi aquí tanta gent? Són molts, moltíssims, els vells que tenim aquí, i tots s'assemblen.

—Deixaria d'ésser detectiu de la vella Anglaterra si no conegués els nostres primers pares.

—Això s'hauria de veure. Jo que visc aquí a la porteria on de vegades vénen, fa més de cinc mil anys que no els he vist el pèl, i això que el tenen abundós; la darrera vegada que entraren a les meves habitacions em va costar molt treball reconèixe'ls i ara véns tu aquí, amb més infules que Sant Joan, amb la pretensió de trobar-los en una estona i sense haver-los conegut mai? Quines pretensions!

—El que us dic i asseguro, senyor Sant Pere—replicà l'an-

—Caratsus! Què és això?

—Potser s'ho ha deixat el carboner!

glès,—és que si jo entrés en el cel els trobaria.

Sant Pere, admirat de l'aplom de Facewt i de la seguretat que tenia de trobar els primers habitants del món, obrí la porta i el deixà passar.

—Espera—li digué,—vull anar al teu costat; vull veure com te les arregles per a conèixer els primers desobedients.

I cridant el seu germà Sant Andreu, li deixà encomanada la porteria.

Camina que caminaràs, anaren passant entre aquella multitud de persones de totes les edats. Havien vist milions de vells i velles, i Sant Pere començava ja a dubtar de l'habilitat del detectiu, quan aquest assenyala amb el dit un vellet de barba blanca, de mirada trista i aspecte de resignació que estava parlant amb una velleja d'ulls

vius, de caràcter inquiet i alegre, i que, malgrat els anys, conservava encara en el rostre trets d'una bellesa incomparable.

El porter celestial es quedà admirat. Aquells eren, en efecte, els nostres primers pares.

—Però, escolta, home prodigiós—digué Sant Pere:—com els has pogut conèixer?

—La cosa és molt senzilla, santíssim porter—contestà el detectiu amb el seu habitual aplom,—jo sabia que no havent nascut com nosaltres, no podien tenir llombrigo.

Causas alienes a nostra voluntat ens han obligat a retraçar un dia la sortida d'aquest número

Curiosidades curiosas

ORIGEN DE LOS CORREOS

Según descubrimientos nuevos de tringa, la primera carta se escribió en *Cartago*, dirigida a un tal *Ginés*. La palabra *Carta a Ginés* se convirtió en *cartagines*. Aquella ciudad la consideró siempre como carta propia y no como *Cartagena*. En cuanto al tal *Don Ginés*, se cree que se trata de *Diógenes*, cuyo nombre se hizo malbién. Un sabio ha averiguado, después de mucho barrinar, que los reyes del año del escorzo hacían poner a sus soldados en las carreteras, en fila—¡qué fila harían!—y cuando querían enviar una carta, la daban al primero para que la pasara al segundo, etcétera, etc., diciendo: *Correos esta carta*. ¡Vet-ho aquí.

EL VALOR DE LOS ALIMENTOS

El alimento más ligero es la *liebre*. Pueden subir de pies.

Es muy indigesto que a uno le den una *chuleta*. Tampoco es bueno recibir cuatro *galletas* o una *torta*.

La fruta más pesada es la *manzana*, que está compuesta de un grapado de casas. Es también la que se digiere más pronto porque no *es-pera*.

La más lenta es la *lenteja*.

Es peligroso ir a los niños con el *coco*. A los románticos no les gusta nunca una *morcilla*. Prefieren una *morcillo*...

LA VELOCIDAD DEL HOMBRE

Es espantoso. Mientras los animales al galope pronto no pueden decir *haba*—por ejemplo, la *cadenera*—el hombre puede seguir seis u ocho años una carrera sin cansarse. Y los hay que luego se quedan tan frescos.

¿TIENEN COLOR LAS LETRAS?

Un sabio kurda ha descubierto que sí, citando como ejemplo la *u*, que es gris, y la *k*, que es amarilla. En efecto: ¿quién no conoce el gris-ú y la k-amarilla?

Notas deportivas

(La que sale mala, se cambia)

Se nos dice de *Stephens* (o sea, de buena tinta) que el gobernador piensa hacer tomar cartilla a los pedestristas, por aquello de que hacen la carrera.

Nos dice el aviador *Feliu* que es igual que los aviones tengan las alas grandes o pequeñas, pues está demostrado que «ala corta» o «ala larga» se van de oros.

Se asegura que por falta de medios se verá obligado a irse al botavante un chub futbolero de los de *upa*.

Es intolerable que en el muelle acaben atracando todos los remeros y las remeras que dan paseos por el puerto. ¿Qué hace el Delegado de Hacienda?

—Por haber montado una «Peugeot» en malas condiciones, guarda cama el genial ciclista *Pepe Rocatova*.

(N. de la R.—La «Peugeot» es una cupletista que tira el telón en el «Mico Concert».)

La *sportswoman* T. Teria, bella *girl*, *vedette* del *footing*, ha hecho una *randonné*, *performance* que le ha valido el *record* y la *Challenge Handicap*. *All right!* (La solución, mañana.)

Muchos lectores que en esto del boxeo están peces, nos preguntan extrañados por qué cuando un boxeador «cau» y no se levanta, le dicen que «no cau». Nada: misterios de la lengua inglesa.

Ha sido proclamado campeón de manilla del café de «Las Cinco Puertas» el bondadoso betas-e-hilos señor *Ramonet Badia* (a) «En Bufeta». Parabienes.

ECOS

El ecoísta no es egoísta. Un ecoísta egoísta sería más absurdo que un ecoísta alabando la obra de uno que no fuese de su Peña del Ateneo. Y como no es egoísta el ecoísta, no vacila en dar a luz lo que fuese engendrado en un morfinómico momento. Cual novísimo *Villiers de l'Isle Adam*, ha descubierto la etimología del panteísmo. Panteísta no es otra cosa que el hombre que come pan con te. Y nada más.

Llueve. Como siempre que llueve, cae agua. Sale el incongruente paraguas... Sale enjuto y regresa mojado como otra cosa que no puede decir el ecoísta. Los hay nuevos; los hay viejos. Todos ridículos, avergonzados ante el impermeable triunfante.

Un amigo espiritual y de *Caldetas* nos lo define así:

«Impermeable es un objeto de goma que impide que se moje lo que no conviene mojar...»

El ecoísta, cabe el hogar, sonríe...

El campesino lanza, frente a las montañas, un sonoro grito:

—¡Eh!!

Y las montañas repiten, fiel y repetidamente:

—¡Eh!!

—¡¡Eh!!!

Nota.—Esto último no tendrá suelta, pero no me negarán que es un *eco*.

Diferentes anuncios

Una señora ha descubierto un procedimiento para hacerse rica sin sudar de ningún lado. Escriban a su nombre, «M. T., Giriti, 69», incluyendo dos reales.

Joven y agraciado autor dramático, con pocas ideas, se ofrece a enmatilavar pensamientos y argumentos a autores de los consagrados y reconsagrados. Se devolverán intactos después del estreno. Escribir: *Día Bético*, 2,540.

Se ha perdido un duro entre *Colón* y los *Josepets*. Señas: es redondo; en una cara tiene una cara y en la otra un escudo. Devolvedlo a esta Administración de 4 a 6 de la madrugada.

AMA SECA, llena de carnes, se necesita. No importa que tenga vicios.—Señor *Ramón*, *Bético*, 320.

LORO POLIGLOTA. Habla tres idiomas: el español, el inglés y el francés. Sólo tiene el defecto de ser tartamudo. Se vende a peso. — *Bético*, 23,221.

SORDOMUDO, que tiene el vicio de soñar alto, desea cuarto espacioso para dormir. — *Bético*, 69.

VENDO ROMANA porque la compré y ahora me pesa. — *Bético*, 202.

Correspondencia

(Al alcance de todas las fortunas)

Una novel. — ¡No sé pas en cuál almacén de novedades encontrará usted la capa de la amistad!

Una inquilina. — Si su propietario se empeña en que usted desocupe el piso, no haga cabal. Una mujer no desocupa si no quiere.

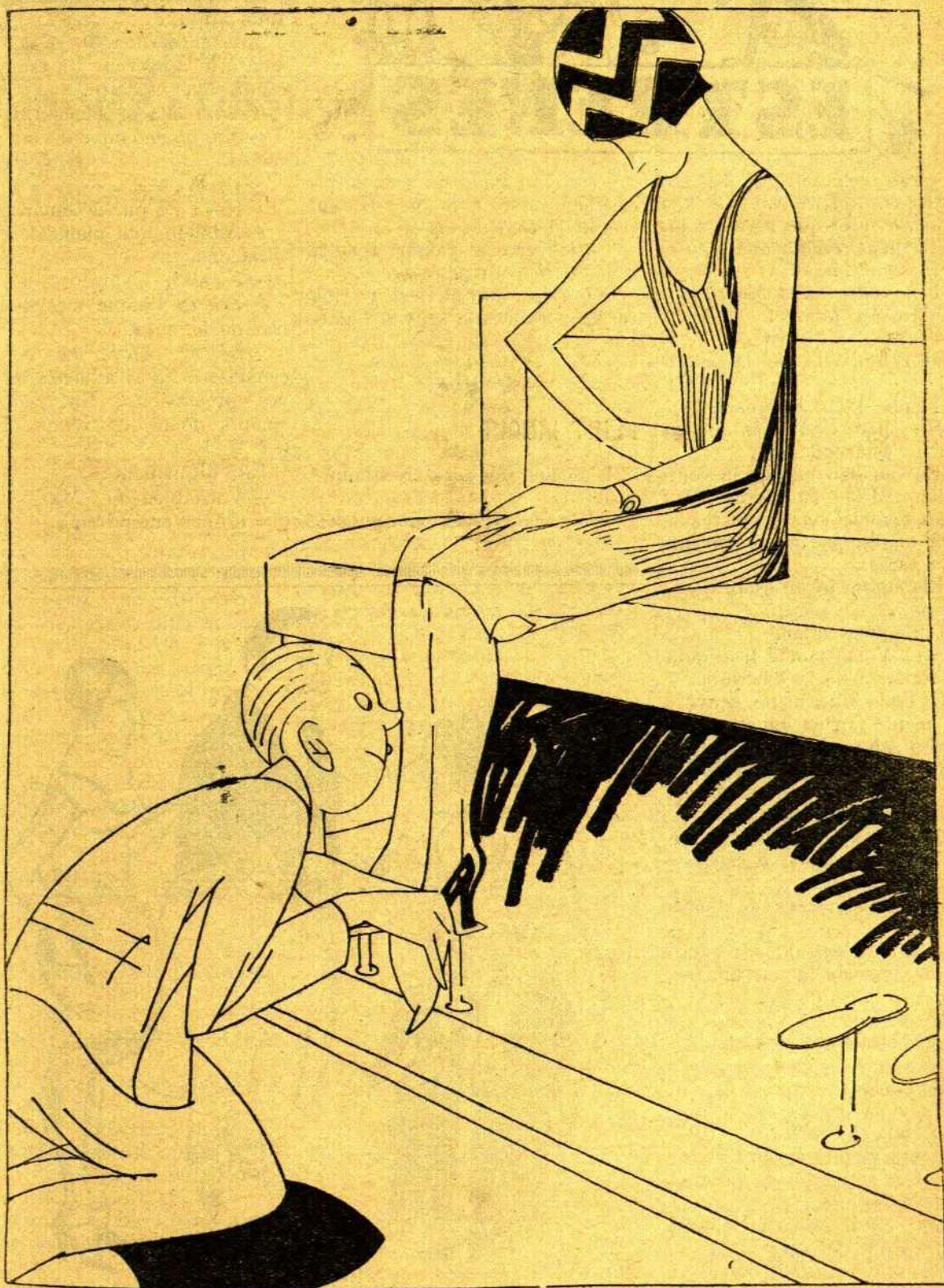
Carmelo. — No vale a desbarrar. Si su esposa le encerra, le quedan a usted dos caminos. El segundo es conformarse.

Sota de Bastos. — Si su esposo, el señor Bastos, no está contento con haber emparentado con la familia Sota, que se haga repicar.

Lluquet. — ¡Ya será eso, ya! ¡Pero no lo haga pas correr! Hay cosas que escondidas parecen bolsas...

Climentina Rodríguez de Sautoña y Céspedes de Quijano. — ¡Y un carnero! Si su esposo le hace morros nuevos, bien bien le estará. Esto, se hace fuera de casa...

Pan Pon Pi. — ¿Que cuando usted trabaja, se quedan todos con la boca abierta? ¡No falla, usted es dentista!

—Jo sóc un xicot molt ben educat. Sempre als peus de les senyores!

—Cada vegada que llegeixo aquesta capçalera em ve una passió de riure que em sacceja.

—Talent sembla una ironia.

—Estrenes!!

—I no passa una *alma*!

—«Mossèn Janot»!

—«Toreros d'hivern»!

—«La botifarra de la llibertat»!

—També l'han estrenada?

—No; però tinc entès que en Pitarra l'està enllestint.

—Es veu ben bé que la companyia Adrià-Claramunt porta de cap revolucionar el teatre.

—A aquest pas no sé on anirem a parar.

—Els autors joven estan d'enhorabona.

—I nosaltres també.

—Ah! Vostè també li agrada «La botifarra de la llibertat»?

—La de la llibertat no, senyor, però la que fan en aquest poble la trobo saborosíssima!

—Jo no dono tota la culpa a la parella Adrià-Claramunt.

—Doncs a qui la dona?

—Al mestre. Recordi's que en Borràs l'any passat va estrenar «El monjo negre».

—Sí, també estava de lloimillo.

—Malgrat l'ensopiment general, tinc quelcom interessant per dir-li.

—De què es tracta?

—Que en Martori va al «Novelats».

—Bona adquisició.

—I que la revista del «Nou» està a punt de solfa.

—I serà el que diuen?

—Potser superarà els pronòstics més falaguers.

—Així digui que en Sagarra s'hi ha posat de cap?

—Sí, senyor; amb hongo i tot.

—Vinguen revistes que el nostre mal vol soroll.

—Senyor Pau, no ens entenguem sinó avui no veurem passar el tren de les sis.

—Si torna a passar aquella noia, li tiro un petó.

—No faci ximpleries, no fos cas que truqués la senyal d'alarma.

★ ★ ★

FLIRT IANQUI

L'escena passa a Nordamèrica.

—Per favor, lady, atengui les

meves raons. Jo l'estimo amb deliri. Sense vostè la vida per a mi no guarda cap encant. L'estimo tant!

Silenci perllongat. Ella, vestida a la moderna. Ell també, o sigui, que fa riure.

Trenca ella el silenci:

—No, no en convenen ses promeses.

—Però...

—Res: no puc acceptar-les.

—Admeto tota mena de claudicacions.

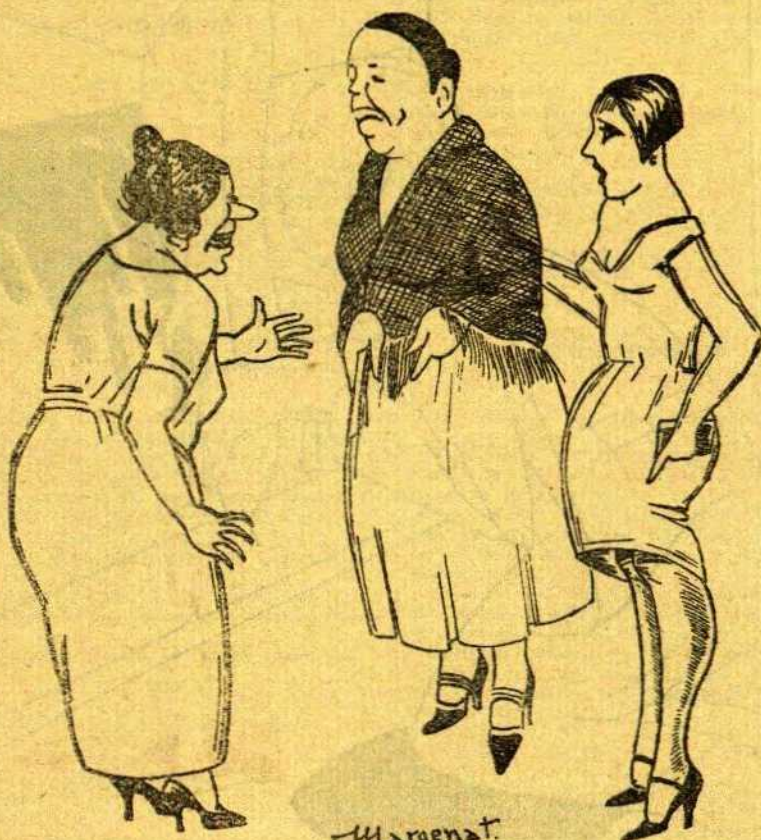
—Ni així.

—Em fa l'home més desgraciat de la terra.

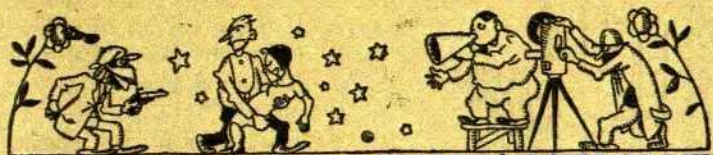
—Bé, sí, però... més desgraciada seria jo si admetés les seves pretensions. En tot cas, quants dòlars de renda diària té?

Ell, dignament:

—Veritablement, Mary, veig que no ens entendrem...

La mare—Ah! Si jo conegués el teu pare, poc tornaries a casa, mala... filla.

CINISME i OBSCURANTISME

HOLLYWOOD, LA MECA DEL BLUFF

Cada vegada que llegeixo quelcom sobre la capital del món cinematogràfic, quedo força mal impressionat. Pel que es veu, no tot són flors i violes com ens volen pintar les gasetilles suplicades que envien els representants, adaptació més o menys literària de les fantasies fabricades a les cabines de propaganda de les cases productores.

Si el públic no fos tan desmemoriat, recordant la fi d'en Wallace Reid i d'en Valentino, els casos Fatty i Mabel Normand i els plets d'en Charlot, copsaria aviat que Hollywood no és una excepció dins la monotonia i vulgaritat de la vida. Allí, com aquí i per arreu, es treballa desesperadament per la teca diària i uns tenen més sort o més encert que els altres i vet-ho aquí.

Una de les històries que més s'ha contradit amb la realitat, és la que s'atribueix a en Valentino.

El malaguanyat bailarí italià tenia una fama de *tenorio* i de *castigador*, que feia caure a les dones amb pantaix. D'ell s'han contat aventures sens fi, d'aquelles que fan posar els ulls en blanc a les noies, que no podien prescindir del seu retrat a la capçalera del llit.

Però la realitat és una cosa més empipadora que el sastre quan ve a cobrar i a ben segur que si en Valentino visqués, desitjaria dinyar-la en assabentar-se del que diuen d'ell, dels comentaris que es fan i ironies que es llencen referents a la seva vida finida.

Tothom ha sabut que el perillós castigador era més innocent que un abonat a l'Iris, mancat de salut i poc menys que

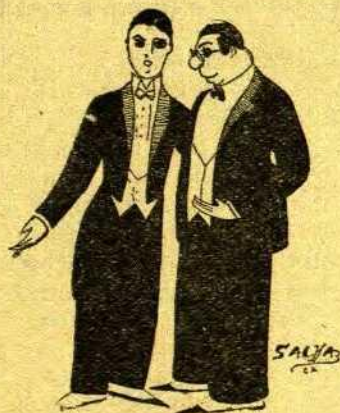
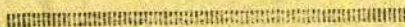
desenganyat d'aquesta meua vida.

L'Esvanson, la Mary Miles Minter i moltes altres, el van carbassejar com a un estudiant i per fi, després d'uns amors sentimentals, va casar-se amb una partiquina, poc més que una comparsa distingida.

Sols ara, poc abans de morir, va semblar que el pobre Valentino havia trobat l'amor de la seva vida, el que corresponia a la seva alta categoria... Sí, sí! Les relacions amb la Pola Negri no van ésser altra cosa que un negoci de publicitat per ambdós, sobretot per ella, com ho demostra que després de mort el seu Rodolfe li ha mancat temps per casar-se, sense deixar, per això, d'enviar flors al retir de l'inoblidable...

Per aquest cas i per altres que aniré exposant, no em cansaré de repetir que el món del cel·loide és molt enganyador. Tant o més que una noia d'avui dia.

UN FOTOGÈNIC

—Ahir et vaig veure amb la mi-nyona...

—Es que m'agrada fer broma amb els que tinc a sota. No sóc orgullós, jo.

LES DUES AMIGUES

La Pura i la Casta són dues amigues de debò.

Però la Pura té xicot i la Casta no. I això, encara que no ho diu, la Casta no ho perdona.

Per això aprofita totes les ocasions per a fer-li la guitza.

La darrera, se li va presentar dies passats, en llegir-li la Pura, càndidament, una carta que acabava de rebre del seu xicot.

«...em casaré amb la noia més xamosa que s'ha creuat en mon camí...»

I respon la Casta:

—El que són els homes! Després d'haver-se compromès amb tu!

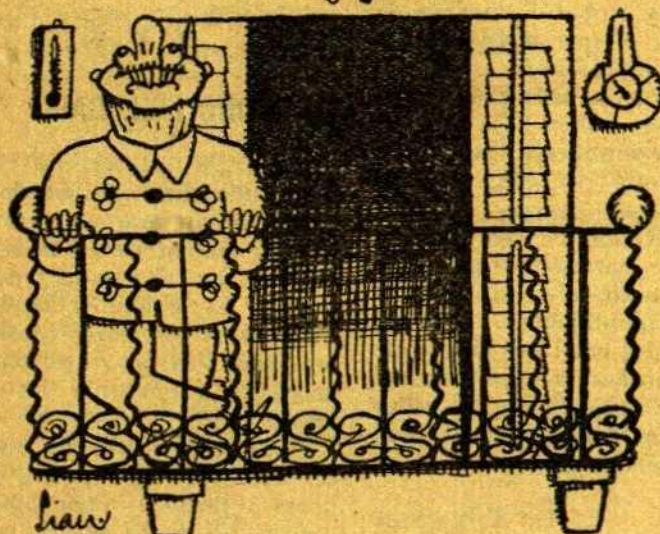
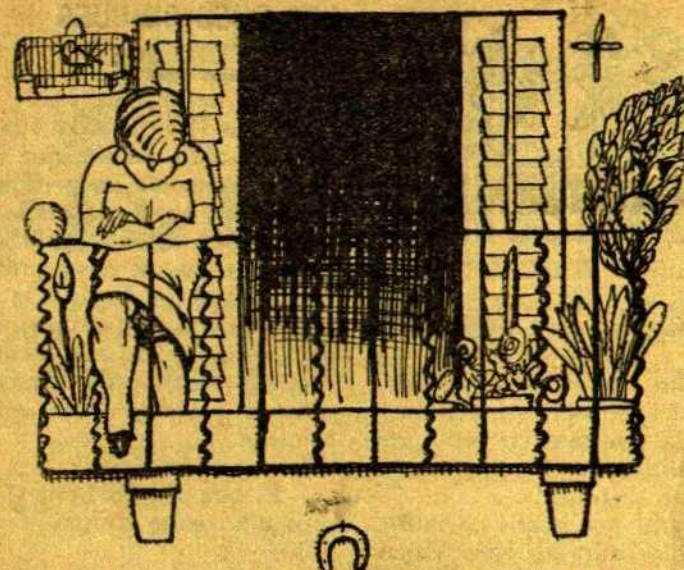
EL LLORO I EL GALL

Un anglès que vivia a Praga, i era una mica guillat de naienxa, va comprar un lloro a un gitano, creient de bona fe una història que el gitano li va explicar. El gitano li havia fet creure que el lloro, posant-lo junt amb l'aviram, acabaria per ensenyar a enraonar les gallines.

L'anglès posseïa un espaiós corral, atapeït de lloques, ponedores i polles, i convençut del que li havia dit el gitano, va deixar-hi el lloro, esperant que al cap d'uns quants dies les gallines xerrarien com a porteres desenfeinades i comares xafarderes. Amés de les gallines, al corral hi havia un gall, el qual esguardà el lloro de reüll i rondinà tota una setmana, fins que s'hagué convençut que aquell escaient i pintoresc animaló era una muller més que li havia portat pel seu esbarjo potser la favorita del seu harem.

En efecte. Un dia el gall tractà d'acostar-se al lloro per sortir de dubtes i destruir l'equivoc. Però el lloro, tot espantat i ple de dignitat, reculà fins a la paret i amb una actitud noblement ofesa, exclamà:

—Senyor meu, s'equivoca! Jo no sóc el que vostè es pensa! Jo sóc el professor d'idiomes.

—Li agrada, senyor Rafeques, la vista d'aquest balcó?
—Esplèndida, senyora, esplèndida!

MALALTIES

El doctor X, la celebritat del qual no hem de ponderar, va ésser cridat no fa mol temps a fer la visita d'una senyora que no acabava mai d'estar bona. Tots els metges de Barcelona l'havien visitada i no li entenien la malaltia; afirmaven que no veien perill imminent a la malalta, però acabaven per confessar que ja no hi sabien veure res.

La senyora, molestada per tanta malaltia i per tantes visites, va dir a la família que no li portessin cap més metge per-

què ja n'estava fins al cap damunt i més s'estimava morir que ésser visitada.

La família li va respondre que el que no veuen tres cents ulls ho poden veure tres cents dos, i que no havent encara estat consultat el doctor X, havia arribat l'hora de fer-ho.

—Mai—va dir la senyora.—No és que jo tingui res que dir d'aquest doctor, però ja no tinc confiança en cap dels de la seva carrera.

—Doncs nosaltres l'anirem a veure—va dir la família.

—No vull que hi aneu—va fer la malalta.

—No hi ha més: volem que ell li dongui una mirada.

—No em dóna la gana—va afegir la malalta;—i si l'aneu a cercar, jo seré sorda y muda; no li respondré res encara que em preguntí, ni li diré res.

La família, desitjant el bé de la senyora, va anar a avisar el metge.

Va entrar el doctor X al quarto de la malalta i la va examinar amb detenció, però a cada pregunta que li feia, la senyora com si res li preguntessin.

El metge, veient que no en podia sortir, la va deixar després de l'examen i va dir a la família el que ell opinava respecte al cas.

La família li va preguntar quant li devien per la consulta i el doctor va dir:

—Cinquanta pessetes.

—Ens pensàvem que eren vint-i-cinc—va respondre la família.

—Quan faig de metge, són vint-i-cinc—va dir el senyor X, —però quan faig de menescal, són cinquanta.

CONTE CURT

En un restaurant hi havia l'altra nit un senyor que es menjava un bistec sense patates, però amb molt dalit.

Al costat de la taula hi havia una gossa que esguardava el comensal amb uns ulls plens de malenconia i que a ell li semblaven implorants...

Compadit, li allargà un bocí de carn i veié amb sorpresa que la gossa el rebutjava.

—Que no t'agrada?—li demanà amablement.

I la gossa respongué amb llàgrimes:

—Abans sí que m'agradava i m'agradava amb deliri, però tal com està ara, no!

—No t'entenc!

—Doncs és ben fàcil d'entendre, senyor! Jo sóc la vídua de tots els bistics que han servit avui en aquest restaurant.

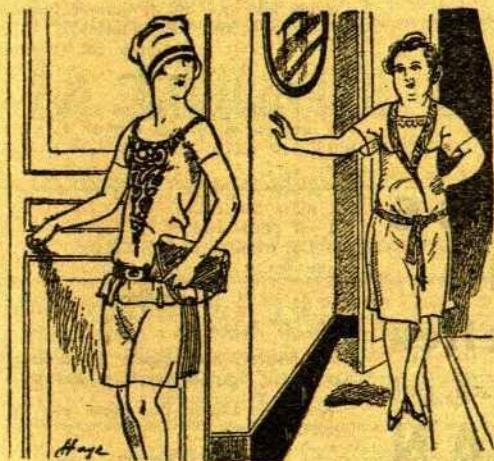

El matrimoni Durand agafa el tren.

Ella. — Déu vulgui que no em passi cap desgràcia!

EH. — Tonta! No veus que tenim anada i tornada?

(De Pèle Mêle)

—Vas a veure la tia? Ves que no t'hi atrapi ton pare!

(De Sans Gêne)

—Què mana el senyor?

—Una companyia.

(De Le Journal Amusant)

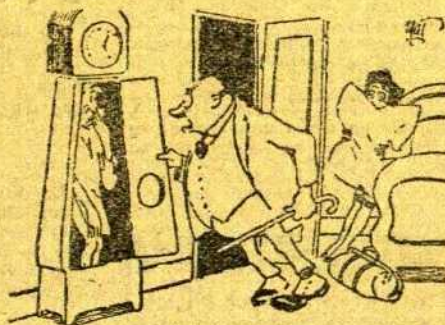

—El meu marit volia matar-lo. Sort que ell ha parat el cop.

—Amb el braç?

—No; amb un xec.

(De Sans Gêne)

—Miserable! Què hi fa aquí dins?

—Sóc el... rellotger!

(De Parisiana.)

—Vol que l'estimi com una germana.

—No te'n fuis. Deu ésser un viciós.

(De Le Rire)

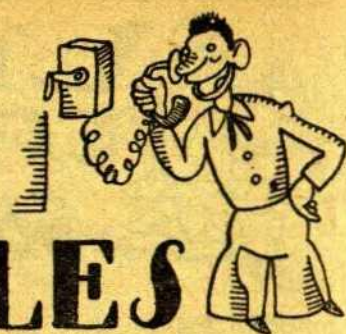
—Noi, jo vaig conèixer la teva dona abans que es casés amb tu.

—Doncs jo no la vaig conèixer fins després d'haver-m'hi casat.

—Policemen... Do you speak english?

—Miri: primer digui'm de quin país és, per a que pugui contestar-li!

(De Parisiana)

TERCERILLES

Itàlia reclama a França l'extradició del famós bandit Pollastri.

I és el que diran els francesos:

—Va per vosaltres el pollastri!

Un savi professor de Copenhague acaba de provar, per mitjà d'estadístiques irrefutables, que els homes casats tenen més probabilitats de llarga vida que els solters, i en qualsevol edat la mortalitat d'aquests és més gran. De trenta a quaranta anys moren el 7 per 100 dels casats, mentre que en els solters arriba al 16.

El que deu ésser, és que als casats la vida se'ls fa més llarga.

En R.... s'acosta a en Miquel i li manlleua cinc duros.

—Tu te'ls jugues cada nit al bacarà!

—Li diu per a convèncer-lo.

I en Miquel li respon:

—Veuràs. Prefereixo perdre'ls jugant.

Es més segur.

En M..... va encarregar a una jove actriu, el nom de la qual no diem perquè no s'enfadi el seu protector, un paper en una revista.

—Es un paper molt difícil per a vostè.

—Diffícil? Si no dic paraula!

—Per això!

Diàleg entre un nen i una nena:

—Jo, Joanet, quan seré gran, vull casar-me amb un capellà.

—Per què, tonta?

—Per tenir escolanets.

MERICOT
RES MILLOR PER A LA PELL

Parla en Vil.....:

—Quan vaig arribar a Barcelona no tenia cap diro a la butxaca.

—Però n'hi havia en la dels altres!— li contestà en C....

Previsió paternal en el Museu:

—Nen! No guaitis, que hi ha certes coses que un nen no ha de mirar.

—Quines?

—Ja te les ensenyaré.

El príncep de Galles ha filmat a una pel·lícula.

Sospitem que ses fetes equestres no eclipsaran les d'en Tom Mix.

Exclamació d'un nou ric, en prendre possessió d'una torre al Montseny:

—I pensar que hauré de veure tot això un mes seguit!

Diàleg noctàmbul:

—Digues-me el teu nom, bufona.

—Quin?

—El veritable.

—Oh! Això no.

—Doncs... l'altre.

**PUCES
Polls**

Lladelles

es destrueixen amb

DISCRETAN

Pols inofensiva, radical i positiva
No taca. Res delata el seu us

Venda: SEGALÀ, Rambla de les Flors, 14
OALLARDO, Ronda Sant Antoni, 88 — GELART
Princesa, 7

La Roseta acaba de rebre una carta d'una amiga i en parla amb la Lily.

—Saps, la Mercè? Acaba d'escriure'm que, la pobra, està a la «dinòpia»!

—Ja veus com és. A mi em va dir que estava a Sant Hilari...

En M..... és un escèptic.

—Mira quina dona més prima—li diuen.

I ell respon:

—Psè! Potser és postís.

El senyor R.... es queixa.

—Es espantós. Mira el que em demanen de contribució.

—Caram!

—I el més trist és que tinc vuit cases!

Als banys:

—Com! Tractes de tu a en Pere, i ahir, quan te'l vaig presentar, em vas dir que no el coneixies?

—Es que ara ja el conec!

La C.... està enfadada.

L'altra nit, al Turó, deia que en Z..... és un barra.

—Figura't que s'ha atrevit a demanar-me allò que no li donaré mai...

—Proposicions deshonestes?

—No. Cent duros que em va deixar.

El senyor Quim, en sa torre de Caldetes, atrapa el fill del senyor T.... en una habitació fosca, amb les seves dues nenes.

—Poca-vergonya! Et juro que pagaràs els plats trencats!

I ell contesta:

—De trencat no hi ha res. Sols hi ha esquerdes.

De El Liberal:

«Caballero distinguido desea amiga estilo París, iguales condiciones.»

Això de l'estil de París ens escama, francament...

Del mateix lloc:

«A jovencita muy vehemente, formal, ayudaré con 30 pesetas mensuales. Absoluta reserva.»

La vehemència és una gran qualitat. Paraula.

TEATRO COMICO

Ultimas representaciones de LOVE-ME y POLINS
«Quiero V. ser estrella de cine? En seguida estimo de la revista varanlega NO-YET
(Pas ancora - To avia no - Macara no)

També de El Liberal:

«Señora edad, apuradísima, solicita de persona buena préstamo 100 pesetas. De volveré honradamente.»

Honradament? Sospitem que es queda sense préstec.

Es comenta el ràpidament que en X. ha fet forrolla.

I en M..... hi posa el següent comentari:

—Té la dona caia, per això i per molt més.

IMP. COSTA: CARRER NOU, 45. - BARCELONA

CAPSULES PERUVIANES

Únic i provat remeique en pocs dies cura radicalment les afeccions de les vies urinàries: Purgacions, fluxos, &, per antigues que siguin. — BORRILL: Aalto, 52

Juegos Florales

Preciosa novela de
Joaquim Belda, il·lus-
trada per Oxymer

UNA pta.

RASGOS DE INGENIO

de JACINTO BENAVENTE

Un tom en rústica, portada tricromia, DUES pessetes

EXIT LOTION LADIL

grandió de la Pínta remei que, sense perjudicar, mata les cabres per rebela que sigui
CARRER DE LA UNió 5 FARMACIA

La Educación Sexual

Un volum de més de 300 pàgs., il·lustrat, 3'50 ptes.

Es ven a totes les llibreries i quioscos

MAISON MEUBLEE (VERDURA)

Habitacions a 5 ptes. - Barbarà, 27, Tel. 8221 A.; Barcelona. - Gran comoditat i saletes de bany. - Telèfon privat. - Ascensor. - Continuament reformat a la moderna. - Ventiladors elèctrics

Médicos y Botcararios

Curiós llibre de sàtires, epígrames
contes, narracions, etc., recollits per
MANUEL GIL DE OTO

De venda a totes les llibreries, al preu de 5 pessetes

Per a passar bones estones, adquiriu el

Libro de sátiras

Epígrames i burles dels millors clàssics

Un tom en rústega, de 256 pàgines

Demaneu-lo a tot arreu, 4 pessetes

MONT D'OR MEUBLEE (SUCURSAL VERDURA)

Gran comoditat. - Habitacions a 5 ptes. - Ventiladors elèctrics i saletes de bany. - Telèfon en totes les habitacions. - Portal de Santa Madrona, 6 (al costat del teatre Circol Barcelonès); Barcelona

VIAS RINARIAS : IMPUREZAS de la SANGRE : Basta de sufrir inútilmente de dichas enfermedades gracias al maravilloso descubrimiento de LOS MEDICAMENTOS DEL DR. SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados nulos o malos, mediante los Medicamentos del doctor Soivre se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VIAS URINARIAS. — **Blenorragia** (purgaciones) en todas sus manifestaciones, uretritis, prostatitis, orquitis, sistitis, gonorrea, etc., del hombre, y vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, sistitis, encefalitis, flujo, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los Cápsulas del doctor Soivre. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad.

5'50 PESSETAS CADA. 11 11 11 11 11 11 11 11

IMPUREZAS DE LA SANGRE. — **Sifilis** (avariceis), esen-
mas, herpes, úlceras verrucosas (Haga de las piernas), erup-
ciones escrofulosas, eritemas, sord, urticaria, etc., enfer-
medades que tienen por causa humores, viscosos e infecciones
de la sangre, por crónicas o rebeldes que sean, se curan
pronto y radicalmente con las Píldoras Depurativas del doc-
tor Soivre, que son la medicación depurativa ideal y per-
fecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan,
aumentan todas las energías del organismo y fomentan la
salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, Hags,
granos, forúnculos, supuración de las mucosas, salida del en-
dolio, inflamaciones en general, etc., quedando la piel lim-
pia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando
en el organismo huellas del pasado. — **VENTA.** 5'50 ptes. **FRASCO.**

DEBILIDAD NERVIOSA. — **Impotencia** (falta de vigor
sexual), poluciones nocturnas, espermatorreas (pérdidas se-
minales), cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de
cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, tem-
blores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer y to-
das las manifestaciones de la Neurastenia, o agotamiento
nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto
y radicalmente con las Gárgaras Potenciales del doctor Soiv-
re. Más que un medicamento, son un alimento esencial del
cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas espe-
cialmente a los agotados en la juventud por toda clase de
excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente to-
das sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin
violencia el organismo, el vigor sexual propio de la edad.

— **VENTA.** 5'50 ptes. **FRASCO.** 11 11 11 11 11 11 11 11
AGENTE EXCLUSIVO: Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C.
Moncada, 11, Barcelona. — **VENTA:** Farmacia Segala, Ram-
bla de las Flores, 14; Farmacia Gelart, calle Princesa, 7, y
en las principales farmacias de España, Portugal y América.

Calcetines reforzados

para un solo pie, fabricados por encargo. — La
ruina de los pastores : **MATAGARRAS RAPID**, a
la primera vez R. I. P. — Clínica de vias urinarias
lavage e irrigaciones para después del acto sexual

LA MUNDIAL : ESPALTER, 6
(entre San Pablo y Beato Oriol)

SARNA

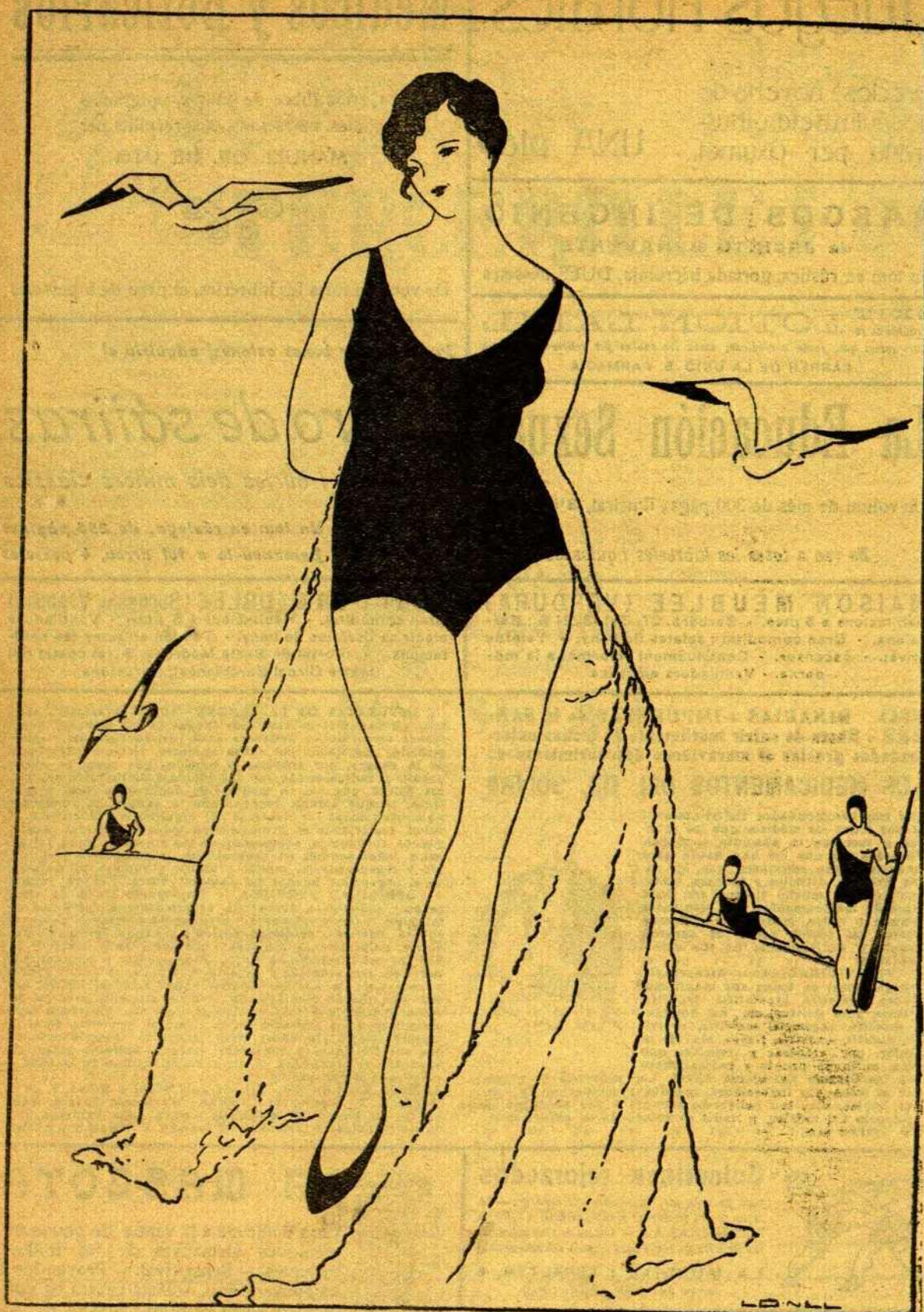
Es cura radicalment amb el
SULFUREO CABBHERO **RONYA**
que la desapareix, en 10 minuts. De venda: Comis de l'Asalto, 88
Centres d'Espèlides

LA MASCOTA

Casa dedicada a la venda de gomes hi-
gèniques alemanyes de les millors
marques. — Sense rival. — Proveu-les i
us convencereu. — Mata-cabres en pols
50 cèntims capsa

Sant Ramon, 1-BARCELONA

—M'ha dit ondina..., però no m'ha dit on sopa.